

*'Vandaag was een Moeilijke Dag,' zei Poeh.
 Even was het stil.
 'Wil je erover praten?' vroeg Knorretje.
 'Nee,' zei Poeh na een tijdje. 'Nee, ik denk van niet.'
 'Da's prima,' zei Knorretje, en hij ging stilletjes
 naast zijn vriend zitten.*

Vrije vertaling van een tekst van Kathryn Wallace,
 geïnspireerd door A.A. Milne (Winnie de Poeh)

Grover ligt de hele dag in bed, niks te doen.
 Het is amper te geloven hoelang hij kan slapen.
 Ik wou dat ik dat ook kon. Maar ik moet naar
 school.

Dat is het beste, zei iedereen. Gewoon
 doorgaan. Ze bedoelen: doorgaan alsof er
 helemaal niets is gebeurd. Alsof alles nog net
 zo is als vroeger.

Maar niks is nog als vroeger. En daarom
 lijkt gewoon doorgaan zo oneerlijk. Waarom
 zou ik mogen doorgaan, terwijl mama is
 moeten stoppen? Hoe kan ik doen alsof er niets
 gebeurd is?

Volgens mij is 'doorgaan' zowat het stomste
 wat ik nu kan doen.

Het gemis voelt nog het meest als een
 leegte in mijn buik. Je denkt nu vast: dat ken

ik wel, zo'n lege buik. Dat heb ik ook vaak.
Dat is honger. Maar als je honger hebt,
knijpt je maag samen. Een spons die wordt
uitgeknepen en die daarna weer opzwellt, dat
is honger. Iemand missen is iets heel anders.

Beeld je een bal in die in je lichaam zit,
ergens tussen je hart en je buik. Die bal zit daar
al je hele leven. Wat zit die daar te doen, vraag
je? Nou, niks eigenlijk. Maar het is jouw bal. Hij is
een deeltje van jezelf. Je weet waarschijnlijk niet
eens dat hij er is, zo vanzelfsprekend is die bal.

Tot hij plots verdwijnt.

Van de ene dag op de andere is hij weg. En
wat blijft er over? Leegte. In je buik. Een deeltje
van jezelf dat er altijd was, is er plots niet meer.
Dat was mama. In de plaats is er een groot gat
gekomen. Een gat dat zichzelf nooit meer op
kan vullen. Niet met eten, niet met drinken en
zeker niet met gewoon doorgaan.

Overdag probeer ik de leegte zo veel

mogelijk weg te duwen, naar een plaats waar
ik ze kan vergeten. Daar doe ik echt mijn best
voor. Maar hoe hard ik ook probeer, het is me
nog nooit gelukt.

En 's nachts, als ik in bed lig, lukt het al
helemaal niet. Dan is er niks anders om aan te
denken dan aan mama. Elke schaduw op de
muur van mijn kamer herinnert me aan haar,
elk geluid buiten, alles wat ik voel en waar ik
aan denk. En elke gedachte roept weer een
andere op. Hoe ze huiswerk met me maakte.
Hoe ze lachte met grappige dingen op tv. Hoe
boos ze kon worden als papa de vaatwasser
weer eens rommelig had ingeladen, ook dat. Ik
kan alleen maar aan háár denken, 's nachts.

Zelfs Grover, die na zo'n hele dag niksen
naast me in bed ligt, kan me dan niet helpen.